

Františkovo slovo

č. 53

Rodina: Výchova

Papež kázal o Ježíšově modlitbě za jednotu křesťanů

Papež: Nechme se přetvářet Ježíšovým pohledem

Práce se nesmí stát nástrojem odcizení, řekl papež sdružení pracujících

Církev má přesnou totožnost, ale je otevřena všem

Realita Ježíšova vítězství se stává dobrou zvěstí

Rozdělení křesťanů je zraňující, řekl papež evangelikálnímu hnutí *John 17*

Papež: Přilnutí k majetku okrádá o naději

Papež: Nelze mít nebe i zemi

Rodina: Zasnoubení

Křesťané chovající se sobecky, světácky a pedantsky oddalují lidi od Krista

Opravdová víra dělá zázraky a nekšeftuje

Petrův nástupce o katechezi jako setkání se živým Kristem

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Rodina: Výchova

dobré. Ale když mu řeknete: »Nahoru!« - »Ale já nemůžu.« - »Jdi!«, tak to znamená děti dráždit, tedy chtít po nich něco, čeho nejsou schopny. Vztah mezi rodiči a dětmi tedy vyžaduje moudrost a velikou vyváženost. Vy, děti, poslouchejte rodiče, protože je to milé Bohu. A vy rodiče nedrážděte svoje děti, nechtějte po nich, čeho nejsou schopny. Takto je třeba jednat, aby děti rostly v odpovědnosti za sebe i za druhé.

Vypadá to jako samozřejmá konstatace, a přece ani v naší době nechybějí těžkosti. Stěží vychovávají svoje děti rodiče, kteří je vidí pouze večer, kdy se unavení vracejí z práce, pokud mají to štěstí, že nějakou práci mají! Ještě větší obtíže mají rozvedení rodiče, kteří nesou tíhu své situace. Nežádka se pak dítě stává rukojmím, tatínek před ním špatně mluví o mamince a maminka zase o tatínkovi. Rozvedeným rodičům však pravím: nikdy, nikdy nedělejte z dítěte rukojmí! Rozešli jste z různých důvodů, ocitli jste se v této životní zkoušce, ale tíži rozvodu ať nemusejí nést děti, ať se nestanou vašim rukojmím a rostou s tím, že slyší o mamince i tatínkovi dobré věci, i když jste rozvedení. Pro rozvedené rodiče je toto velmi důležité a velmi obtížné, ale lze tak jednat.

Především je tu však otázka? *Jak* vychovávat? Jaké tradice máme dnes svým dětem předávat? Intelektuální „kritici“ všeho druhu překřikují rodiče mnoha způsoby, aby chránili mladé generace před – skutečnými či domnělými – škodami působenými rodinnou výchovou. Rodina je obviňována mimo jiné z autoritářství, protekcionismu, konformismu a citové represe, která plodí konflikty.

Došlo skutečně k jakémusi rozkolu mezi rodinou a společností. Výchovná úmluva mezi společností a rodinou se ocitla v krizi, protože byla podkopána vzájemná důvěra. Příznaků je mnoho. Ve škole jsou například narušeny vztahy mezi rodiči a učiteli. Někdy se vyskytují vzájemná napětí a nedůvěra, přičemž důsledky přirozeně dopadají na děti. Na druhé straně narostlo množství takzvaných „odborníků“, kteří zaujali místo rodičů dokonce i v těch nejintimnějších aspektech výchovy. O citovém životě, osobnosti a vývoji, právech a povinnostech vědí tito „experti“ všechno: cíle, motivace a techniky. A rodiče mají jenom poslouchat, učit se a přizpůsobovat. Jsou zbaveni svých rolí a často trpí přetížeností a posesivitou ve vztahu ke svým dětem, takže je vůbec nekorigují. Stále více tíhnou k tomu, že je svěřují „expertům“ i v těch nejvíce delikátních a osobních aspektech jejich života, a sami se stavějí stranou. Rodičům tak hrozí, že se z života svých dětí sami vyřadí. A to je velice vážné!

Dnes existují takové případy. Neříkám, že se to děje vždycky, ale dochází k tomu. Učitelka ve škole dítěti něco vytkne a oznámí to rodičům. K tomu mám jednu osobní vzpomínku. Jednou když jsem byl ve čtvrté třídě základní školy, řekl jsem něco nepěkného učitelce a učitelka, dobrá žena, si zavolala maminku, která se druhý den dostavila. Promluvili si spolu a potom jsem byl zavolán. A moje maminka mi před učitelkou vysvětlila, že to, co jsem udělal, je ošklivé a nedělá se to. Maminka to však učinila s velkou něhou a chtěla po mně, abych se učitelce omluvil. Učinil jsem tak a byl jsem spokojen, protože jsem si řekl: dobře to dopadlo. Představte si to dnes. Když učitelka udělá něco takového, tak rodiče, kteří se dostaví do školy, začnou učitelce vyčítat, protože „experti“ tvrdí, že dětem se nesmí nic vytýkat. Doba se změnila! Rodiče se tedy nemají zříkat výchovy svých dětí.

Je zřejmé, že tento přístup není dobrý: není harmonický, není dialogický a místo toho, aby prosazoval spolupráci mezi rodinou a různými výchovnými institucemi, školami, tělovýchovnými středisky, staví je proti sobě.

Jak jsme do tohoto bodu došli? Není pochyb, že rodiče nebo lépe určité výchovné vzorce v minulosti měly určité meze. Nepochybně! Je však také pravdou, že existují chyby, které jsou oprávněni dělat jedině rodiče, protože je mohou také napravit způsobem, který je nedostupný komukoliv jinému. Na druhé straně dobře víme, že život se stal skoupým na čas pro rozmluvu, reflexi a konfrontaci. Mnozí rodiče jsou „rukojmím“ svého zaměstnání, když tatínci a maminky musejí pracovat, ale i jiných starostí; jsou v rozpacích nad novými požadavky svých dětí a nad komplikovaností nynějšího života - který je třeba brát takový, jaký je - a jsou ochromeni strachem z toho, že udělají chybu. Problém však není pouze chybějící rozmluva. Určitý povrchní „dialogismus“ totiž nevede k opravdovému setkání mysli a srdce. Ptejme se spíše, zda se snažíme zjišťovat, „kde“ jsou děti na svojí životní cestě? Kde je jejich duše skutečně? Víme to? A především: chceme to vědět? Jsme přesvědčeni, že vskutku neočekávají něco jiného?

Křesťanské komunity jsou povolány nabízet podporu výchovnému poslání rodin a činí to především světlem Božího Slova. Apoštol Pavel připomíná reciprocitu povinností mezi rodiči a dětmi: „Děti, ve všem svoje rodiče poslouchejte, jak se to patří u křesťanů. Otcové nedrážděte svoje děti, aby neztrácely odvahu“ (Kol 3,20-21). Základem všeho je láska, kterou nám dává Bůh a která „nedělá, co se nepatří, nemyslí jen a jen na

sebe, nerozčiluje se, zapomíná, když jí někdo ublíží,... všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží!" (1 Kor 13,5-6). I v těch nejlepších rodinách je třeba se snášet a je zapotřebí mnoho trpělivosti ve vzájemném snášení. Takový je život. Ten se neuskutečňuje v laboratoři, ale v realitě. Sám Ježíš prošel rodinnou výchovou.

Také v tomto případě přivádí Kristova milost k naplnění toho, co je vepsáno do lidské přirozenosti. Je tolik skvělých příkladů křesťanských rodičů, plných lidské moudrosti! Ukazují, že dobrá rodinná výchova je páteří lidskosti. Její sociální vyzařování je zdrojem, který umožňuje kompenzovat mezery, zranění a absence otcovství i mateřství, které se dotýkají těch méně šťastných dětí. Toto vyzařování může dělat opravdové zázraky. A v církvi se takovéto zázraky denně dějí!

Doufám, že Pán obdaří křesťanské rodiny vírou, svobodou a odvahou, jež jsou k jejich poslání nezbytné. Pokud rodinná výchova znovu nalezne hrdost své ústřední role, mnoho věcí se změní k lepšímu u nejistých rodičů i zklamaných dětí. Je čas, aby se otcové i matky vrátili ze svého exilu, kam odešli zřeknutím se výchovy svých dětí a opět plně přijali svoji výchovnou roli. Věříme že Pán dá rodičům milost nezříkat se výchovy dětí. Může to však učinit jedině láska, něha a trpělivost.

Kázání z Domu sv. Marty

21.5.2015

Papež kázal o Ježíšově modlitbě za jednotu křesťanů

Vatikán. Ježíšovy rány jsou cenou za to, aby církev byla navždy sjednocena s Bohem. Dnešní křesťané jsou povoláni prosit o milost jednoty a usilovat o to, aby se mezi ně nevloudil duch rozdělení, války a nevraživosti. Takto dnes rozjímal papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

„Ježíšova velekněžská modlitba“ za jednotnou církev, za to, aby křesťané „byli jedno“ jako Ježíš a Jeho Otec a vedle toho „velké pokušení podvolit se jinému otci, totiž otci lži a rozdělení“. Tak načrtnul papež František podle dnešního evangelia (Jan 17,20-26) atmosféru večera, jak vysvítá ze slov, která Ježíš pronesl a svěřil apoštolům těsně před tím nežli se vydal Utrpení.

„Je útěšné – poznamenal papež – slyšet Ježíše, jak říká Otci, že prosí nejen za svoje učedníky, ale také za ty, kdo v Něho uvěří »pro jejich slovo«. Tato mnohokrát slyšená věta si zasluhuje dodatečnou pozornost.“

„Možná, že nevěnujeme dostatek pozornosti těmto slovům. Ježíš prosil za mne – to je vlastní zdroj důvěry. On prosí za mne, prosil za mne... Já si představuji... je to ale jen obraz – jak Ježíš stojí před Otcem v nebi a prosí za nás, za mne. A co vidí Otec? Rány, cenu, kterou Ježíš za nás zaplatil. Ježíš prosí za mne svými ranami a svým probodeným srdcem a bude tak činit nadále.“

Ježíš prosí „za jednotu svého lidu, církve“ – pokračoval papež. „Víš však, že duch tohoto světa je duchem rozdělení, války, závisti, nevraživosti, také v rodinách i v těch řeholních, v diecézích i v celé církvi – je to obrovské pokušení, které vede k řečem, nálepkování a cejchování lidí. Ale Ježíš ve své modlitbě prosí za vyhoštění všech těchto postojů.“

„Musíme být jedno jako je jedno Ježíš a Otec. To je vlastní výzva pro nás, všechny křesťany: nenechávat místo pro rozdělení mezi sebou, nedovolit, aby duch rozdělení, duch lži vstoupil do nás. Vždycky hledat jednotu. Každý je, jaký je, ale ať se snaží žít jednotu. Ježíš ti odpustil? Odpouštěj všem. Ježíš prosí, abychom byli jedno, a církev tuto modlitbu za jednotu velice potřebuje.“

„Neexistuje církev držená pohromadě lepidlem – pokračoval s úsměvem František – protože jednotu, o kterou prosí Ježíš, je milost Boží a zápas na zemi. Musíme udělat místo Duchu svatému – uzavíral Petrův nástupce – aby nás přetvořil a byli jsme jedno jako je Otec v Synu.“

„Další rada, kterou nám Ježíš dává v těchto dnech loučení, spočívá v tom, abychom zůstávali v Něm. Zůstávejte ve mně. A prosí o milost, abychom všichni zůstali v Něm. A zde nám ukazuje, proč, říká jasně: »Otcě, chci, aby tam, kde jsem já, byli se mnou i ti, které jsi mi dal«, to znamená, aby tito zůstali tam se mnou. Zůstat v Ježíši na tomto světě ústí do přebývání s Ním, »abychom viděli Jeho slávu« (srov. Jan 17,24).“

Kázání z Domu sv. Marty

22.5.2015

Papež: Nechme se přetvářet Ježíšovým pohledem

Vatikán. Jak se dnes na mne dívá Ježíš? Tuto otázku položil papež František při dnešní ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty, když se zamýšlel nad rozmluvou vzkříšeného Ježíše s Petrem podanou v dnešním evangeliu (Jan 21,15-19). Papež uvažoval o trojím pohledu, kterým na Petrovi spočinul Pán: při volbě Petra; po té, co jej Petr zapřel a když pověřoval Petra pastýřským posláním.

Zmrtvýchvstalý Ježíš připraví jídlo svým učedníkům a po jídle zapřede intenzivní rozhovor s Petrem. Od tohoto obrazu z dnešního evangelia odvíjel František svoji promluvu a svěřil se, jak jej v modlitbě napadlo představit si „pohled, kterým Ježíš spočinul na Petrovi“. V evangeliu jsou tři takovéto pohledy v odlišných situacích: při Petrově vyvolení, v jeho lítosti a při pověření pastýřskou službou.

Na začátku Janova evangelia – připomněl papež – když jde Ondřej za svým bratrem Petrem a říká mu »Našli jsme Mesiáše!«, je tento pohled plný nadšení. Ježíš pohlédl na Petra a řekl mu: »Ty jsi Šimon, syn Janův, budeš se jmenovat Kéfas, ta znamená skála«. To je první pohled, pohled poslání. Tento první pohled je povoláním, prvním oznámením Petrova poslání. A jaký byl účinek tohoto pohledu v Petrově duši? – ptal se papež. – Nadšení. Byl to počátek cesty s Pánem.

Potom papež přešel k dramatické noci Zeleného čtvrtku, kdy „Petr třikrát zapřel Ježíše a ztratil všechno. Ztratil Jeho lásku a když zkrížil svůj pohled s tím Pánovým, rozplakal se.“

„Lukášovo evangelium o Petrovi říká, že »se hořce rozplakal« (Lk 22,62). Nadšení následovat Ježíše se změnilo v pláč, protože zhřešil, zapřel Ježíše. Pánův pohled změnil Petrovo srdce ještě více než ten první. První změnil jeho jméno a povolání. Tento druhý pohled mění Petrovo srdce a touto změnou je konverze lásky.“

„Potom – řekl dále papež – následuje pohled při setkání po Ježíšově Zmrtvýchvstání. Víme, že Ježíš se s Petrem setkal, jak stojí v evangeliu, ale nevíme, co si řekli.“

Pohled z dnešního evangelia – pokračoval František – je třetí. Potvrzuje Petrovo poslání a žádá také potvrzení Petrovy lásky. Třikrát Pán žádá Petra, aby vyjádřil svoji lásku a pověřuje ho, aby pásł Jeho ovce. Když se Pán táže po třetí, Petr se zarmoutí, skoro se rozpláče.

„Zarmoutil se, protože se jej Pán potřetí zeptal: »Miluješ mne?« a odpověděl mu: »Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!«. Ježíš mu řekl: »Pas moje ovce!«. – To je třetí pohled, pohled poslání. První je pohled vyvolení, kdy Petr nadšeně následuje Ježíše. Druhý je pohled lítosti ve chvíli onoho těžkého hříchu, kdy zapřel Ježíše. Třetí je pohled, který posílá: »Pas mé beránky! Pas moje ovce! Pas moje ovce!«

„Zde to však nekončí - pokračoval papež – Ježíš jde dál a říká Petrovi: »To všechno budeš konat z lásky, ale co potom? Budeš korunován králem?«. Nikoli. Ježíš předpovídá Petrovi, že jej bude také následovat cestou kříže.“

„Také my můžeme přemýšlet o tom, jakým pohledem se na mne Ježíš dívá dnes? Jak na mne hledí Ježíš? Povoláním? Odpuštěním? Posláním? Na cestě, kterou šel On, jsme všichni Pánem viděni. Neustále na nás hledí s láskou. Žádá od nás něco, odpouští nám něco a pověřuje nás určitým posláním. Nyní Ježíš přichází na oltář. Každý z nás ať si v duchu říká: »Pane, Ty jsi zde, mezi námi. Pohleď na mne a řekni mi, co mám dělat. Jak mám oplakat svoje chyby, svoje hříchy. S jakou odvahou se mám ubírat po cestě, kterou jsi Ty prošel jako první.«

Tento den – uzavíral papež František dnešní homilii v Domě sv. Marty – nám přinese užitek, když si tento dialog s Pánem dobře přečteme a budeme přemýšlet o pohledu, kterým se na mne dívá Ježíš.

23.5.2015

Práce se nesmí stát nástrojem odcizení, řekl papež sdružení pracujících

Vatikán. Od založení Křesťanského sdružení italských pracujících (ACLI) letos uplynulo 70 let. Více než sedm tisíc členů tohoto svazu oslavilo své výročí při dnešní audienci s papežem Františkem. Petrův nástupce jim věnoval obsáhlou promluvu, ve které je vyzval k hledání nových a kvalifikovaných odpovědí na problémy současného ekonomického systému. Jak poznamenal, nezměnila se typologie těchto problémů, nýbrž jejich rozměry a naléhavost. Neslýchanou rychlostí a v dosud nevidané míře se šíří pracovní nejistota, nelegální práce, zločinný útisk pracujících.

"Hledejte účinnou a okamžitou reakci na stávající světový hospodářský systém, který nemá ve svém středu muže a ženu, nýbrž modlu peněz. To ona vládne. Bůžek peněz přináší zkázu a vyvolává kulturu odpisu – skartují se děti, které už nikdo nerodí a které se využívají a zabíjejí ještě před narozením. Skartují se staří

lidé, kterým se neposkytuje důstojná péče a kteří kvůli bídným penzím nemají na léky. A nyní se skartují také mladí. Jen si pomyslete, že v této tolik štědré zemi nemá více než 40 procent pětadvacetiletých lidí práci. Je z nich skartační materiál. Tato světská a egoistická společnost je nabízí jako oběť své modle peněz, která stojí ve středu světové ekonomiky."

Lidská bytost vyjadřuje a rozvíjí důstojnost svého života skrze svobodnou, tvořivou, participativní a solidární práci (*Evangelii Gaudium*, 192), pokračoval papež a pozastavil se u jmenovaných přívlasků pracovní činnosti.

"Svobodná práce. Skutečná svoboda práce spočívá v tom, že člověk, pokračující ve Stvořitelově díle, přispívá k tomu, aby svět opětovně odhalil svůj účel – tedy být dílem Boha, který ve vykonané práci ztělesňuje a prodlužuje svou přítomnost ve stvoření a lidských dějinách."

Práce však příliš často podléhá různorodým tlakům a zájmům novodobých otrockých organizací, které utlačují zejména ženy a děti tím, že popírají stvoření v jeho kráse a harmonii, podotkl římský biskup. Práce se nesmí stát nástrojem odcizení, nýbrž zdrojem naděje a nového života, podporujícím přirozenou kreativitu.

"V každém muži a každé ženě je básník, schopný tvořit. (...) Nesmíme přistříhnout křídla těm lidem – a zejména mladým, kteří mají ve své inteligenci a schopnostech co nabídnout. Je nutné je zbavit zátěže, která jim brání v právoplatném a co nejrychlejším vstupu do světa práce."

V souvislosti s participativností práce se papež zmínil o vztahové logice, která má být cílem každého pracovního procesu. „Účelem pracovní činnosti je zodpovědná spolupráce s jinými lidmi, jinak ztrácí svůj primární cíl, kterým je pokračování Božího díla“, řekl. A konečně papež vyzdvihl hledisko solidarity, tedy setkávání, vzájemné blízkosti a přijetí mezi pracovníky, zvláště s ohledem na nezaměstnané.

"Tedy svoboda, tvořivost, participace a solidarita. Abyste si tyto postoje zdůvodnili, pomyslete na skartované a vykořisťované děti, na odepisované a neléčené staré lidi s minimálním důchodem a na mládež, která je z práce vyloučena. Co potom mladí lidé dělají? Nevědí, co dělat, a hrozí tu, že upadnou do závislosti, kriminality anebo se jako žoldáci vydají do války. To vše způsobuje nedostatek práce."

V závěru se papež dotkl několika aspektů, kterými se vyznačuje činnost italského křesťanského svazu pracujících. Je to jeho působnost v zahraničí v důsledku poválečné italské emigrace, k jejímuž pokračování papež vyzval a položil důraz na péči o dnešní mladé lidi, kteří z Itálie často emigrují. K dalšímu bodu – boji s chudobou a proti ochuzování střední vrstvy – papež poznamenal:

"Ve farních charitách dnes vídáme lidi, kteří přicházejí pro jídlo a nechtějí být viděni. Zchudli ze dne na den a stydí se za to. Ještě včera žili důstojně a dnes tak málo stačilo k tomu, aby byli chudí – ztráta zaměstnání, nemohoucnost ve stáří, nemoc v rodině a dokonce – pomyslete na ten strašlivý paradox – narození dítěte. (...) Proto vedete důležitý kulturní zápas. Sociální zabezpečení musí být považováno za infrastrukturu, posilující rozvoj, a nikoli za výdaj."

Tmelícím prvkem vašeho úsilí je věrnost Ježíši Kristu a jeho Slovu, stejně jako studium a uplatňování sociální nauky církve, zdůraznil Petrův nástupce, který v samém závěru své promluvy pozměnil dosavadní program křesťanského svazu pracujících.

"Křesťanská inspirace a lidový rozměr určují vnímání a nové chápání trojí, historicky dané věrnosti vašeho svazu pracujícím, demokracii a církvi. V aktuálním kontextu by se dalo říci, že tato trojí věrnost – pracujícím, demokracii a církvi – je obsažena v novém a trvale platném pojmu: věrnost chudým."

Angelus

24.5.2015

Církev má přesnou totožnost, ale je otevřena všem

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Slavnost Letnic nám umožňuje znovu prožít počátky církve. Kniha Skutků apoštolů podává, že padesát dní po Velikonocích v domě, kde se nacházeli Ježíšovi učedníci, „se najednou ozval z nebe hukot, jako když se přičene silný vítr... a všichni byli naplněni Duchem svatým“ (Sk 2,1-2). Tímto sesláním shůry byli učedníci zcela proměněni: místo strachu přichází odvaha, místo uzavřenosti zvěstování a každá pochybnost je vypuzena vírou, jež je naplněna láskou. Je to „křest“ církve, která tak začíná svoji cestu v dějinách, vedena mocí Ducha svatého.

Ona událost, která mění srdce a život apoštolů i dalších učedníků, nachází vzápětí svoji ozvěnu mimo večeřadlo. Ony dveře, které byly po padesát dnů zavřeny, se totiž konečně otevírají dokořán a první křesťanská obec se už nestahuje do sebe a začíná promlouvat k zástupům z různých zemí o velkých Božích skutcích (v.11), tedy o Zmrtvýchvstání Ježíše, který byl ukřižován. A každý z přítomných slyší učedníky mluvit svojí vlastní řečí. Dar Ducha opět zjednává harmonii jazyků ztracenou v Babylónu a předznamenává všeobecnou dimenzi poslání apoštolů. Církev se nerodí jako izolovaná, rodí se jako všeobecná, jediná a katolická; má přesnou totožnost, ale je otevřena všem, neuzavírá se, její identita objímá celý svět, aniž by někoho vylučovala. Matka církev nezavírá dveře před obličejem nikomu, nikomu! Ani tomu největšímu hříšníkovu, nikomu! A to mocí a milostí Ducha svatého. Matka církev otevírá dokořán svoje dveře všem, protože je matka.

Duch svatý seslaný o Letnicích do srdce učedníků je počátkem nového období: doby svědectví a bratrství. Je to období přicházející shůry, od Boha, v podobě jazyků jako z ohně usazených nad každým učedníkem. Byl to plamen lásky, který stráví každou trpkost, jazyk evangelia, který překračuje hranice stanovené lidmi a dotýká se srdcí zástupů nehledě na různost jazyků, ras a národností. Stejně jako onoho dne o Letnicích je také dnes nepřetržitě sesílán Duch svatý na církve a na každého z nás, abychom vyšli ze svojí průměrnosti, ze svojí uzavřenosti a sdíleli s celým světem milosrdnou Pánovu lásku. Sdílet milosrdnou Pánovu lásku – takové je naše poslání! Také nám je darován „jazyk“ evangelia a „oheň“ Ducha svatého, abychom hlásáním vzkříšeného, živého a mezi námi přítomného Ježíše, zahřáli svoje srdce i srdce národů a přiblížili je Tomu, který je cesta, pravda a život.

Svěřujeme se mateřské přimluvě Nejsvětější Panny, která byla spolu s učedníky ve večeřadle přítomna jako Matka. Je matkou církve, Ježíšovou matkou, která se stala matkou církve. Jí se svěřme, aby Duch svatý v hojnosti sestoupil na církve naší doby, naplnil srdce všech věřících a zapálil v nich oheň svojí lásky.

Homilie

24.5.2015

Realita Ježíšova vítězství se stává dobrou zvěstí

„Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás... Přijměte Ducha svatého“ (Jan 20,21.22). Seslání, které nastalo večer v den Zmrtvýchvstání, se opakuje v den Letnic a je posíleno mimořádnými zevnějšími projevy. Ježíš se večer o Velikonocích ukazuje apoštolům a dechne na ně svého Ducha (srov. Jan 20,22); ráno o Letnicích nastává toto seslání s hukotem jako když se přizene silný vítr a proniká do myslí a srdcí apoštolů. V důsledku toho se jim dostane takové energie, která je přiměje hlásat různými jazyky událost Kristova Zmrtvýchvstání: „Všichni byli naplněni Duchem svatým a začali mluvit cizími jazyky, jak jim Duch vnukal, aby promlouvali“ (Sk 2,4). Byla s nimi Maria, Ježíšova matka, první učednice, Matka rodící se církve. Svým pokojem, svým úsměvem a mateřstvím provázela radost mladé nevěsty, Ježíšovy církve.

Boží Slovo nám zvláště dnes říká, jak působí Duch v lidech a komunitách, které jsou jím naplněny, a uschopňuje vnímat Boha –*capax Dei* – jak říkají svatí otcové. A co působí Duch svatý touto novou schopností, kterou nám dává: *uvádí do celé pravdy* (Jan16,13), *obnovuje tvář země* (Žl 103) a *přináší ovoce* (Gal 5,22-23).

V evangeliu slibuje Ježíš svým učedníkům, že až se vrátí k Otci, přijde Duch svatý, který je „uvede do celé pravdy“ (Jan 16,13). Nazývá jej přímo „Duchem pravdy“ a vysvětluje jim, že jeho působení bude spočívat v tom, že bude stále více přivádět k chápání toho, co On, Mesiáš, řekl a učinil, zejména svojí smrtí a zmrtvýchvstáním. Apoštolům neschopným snést skandál Umučení jejich Mistra daruje Duch nový interpretační klíč, aby je uváděl do pravdy a krásy události spásy. Tito muži, zprvu ustrašení a zablokovaní, kteří byli zavřeni ve večeřadle, aby se vyhnuli dozvukům velkého pátku, se najednou už nebudou ostýchat být Kristovými učedníky a nebudou se chvět před lidskými tribunály. Díky Duchu svatému, kterým jsou naplněni, porozumí „celé pravdě“, pochopí, že Ježíšova smrt není porážka, nýbrž extrémní výraz Boží lásky; Lásky, která ve Zmrtvýchvstání přemohla smrt a oslavila Ježíše jako Vítěze, Pána, Vykupitele člověka, dějin a světa. A tato realita, jejímiž svědky jsou, se stává dobrou zvěstí, kterou je třeba hlásat všem.

Duch svatý obnovuje, vede a *obnovuje tvář země*. Žalm říká: „Když sešleš svého ducha...obnovuješ tvář země“ (Žl 103, 30). Vyprávění Skutků apoštolů o zrodu církve významně koresponduje s tímto Žalmem, který je velkou chválou Boha Stvořitele. Duch svatý, kterého Kristus seslal od Otce, a Duch Stvořitel, který dává život, je jeden a tentýž. Úcta ke stvoření je proto požadavkem naší víry: „zahrada“, ve které žijeme, nám byla svěřena nikoli proto, abychom ji vykořisťovali, ale opatrovali a s úctou kultivovali (srov. Gen 2,15). To je však možné jedině, pokud se Adam – člověk utvořený z prachu země – nechá obnovit Duchem svatým, pokud se nechá znovu utvořit Otcem podle vzoru Krista, nového Adama. Potom ano, obnovení Duchem můžeme žít svobodu dětí v harmonii s veškerým stvořením a v každém tvorů můžeme rozpoznat odlesk slávy Stvořitele, jak praví jiný žalm: „Hospodine, náš Pane, jak podivuhodné je tvé jméno po celé zemi!“ (8, 2.10). Vede, obnovuje a obdarovává, dává ovoce.

V listě Galaťanům svatý Pavel podává, jaké je toto „ovoce“, které se ukazuje v životě těch, kdo se ubírají cestou Ducha (srov. 5,22). Na jedné straně je „tělo“ s procesím svých neřestí, které apoštol vyjmenovává a které jsou dílem egoistického člověka, který se uzavírá před působením Božího Ducha. Avšak v člověku, který do sebe vírou nechá vniknout Božího Ducha, vzkvétají božské dary, které Pavel shrnuje do devíti ctností přinášejících radost a nazývá je „ovocem Ducha“. Odtud jeho výzva v úvodu a závěru: „Žijte (jedne) duchovně“ (Gal 5,16.25).

Svět potřebuje muže a ženy, kteří se neuzavírají, ale jsou plní Ducha svatého. Uzavřenost před Duchem svatým je nejenom nedostatek svobody, ale také hřích. Existují mnohé způsoby, jak se uzavřít Duchu svatému: v egoismu vlastních výhod, v rigidním právnickém formalismu – jako postoj učitelů Zákona, které Ježíš označuje za pokrytce, v křesťanském životě, který není žitý jako služba, ale jako osobní zájem apod. Svět potřebuje odvahu, naději, víru a vytrvalost Kristových učedníků. Svět potřebuje ovoce, dary Ducha svatého, jak je vypočítává svatý Pavel: „lásku, radost, pokoj, shovívavost, vlídnost, dobrotu, věrnost, tichost a zdrženlivost“ (Gal 5,22). Dar Ducha svatého byl seslán církvi v hojnosti a každému z nás, abychom mohli žít ryzí vírou a činorodou láskou a mohli tak šířit sémě smíření a pokoje. Posílení Duchem, který vede, uvádí do pravdy, obnovuje nás a celou zemi a dává ovoce, tedy posílení Duchem a těmito mnohými dary budeme schopni nekompromisně bojovat proti hříchu, bojovat nekompromisně proti zkaženosti, která se v tomto světě den ode dne stále více šíří, a s trpělivou vytrvalostí se věnovat skutkům spravedlnosti a pokoje.

25.5.2015

Rozdělení křesťanů je zraňující, řekl papež evangelikálnímu hnutí John 17

Vatikán/USA. „Budu po celý den duchovně s vámi a účastním se z celého srdce“, říká papež František ve videoposelství, které zaslal do Spojených států amerických. V texaském Phoenixu se v noci ze soboty na neděli evropského času konal Den za jednotu křesťanů, který organizovalo hnutí *John 17*, založené evangelickým pastorem Joem Tosinim. Ekumenické aktivity jmenovaného hnutí podporuje katolický pomocný biskup Phoenixu, mons. Eduardo Alanis Nevares, a papežův přítel, pastor evangelikální církve Giovanni Traettino. Svatý otec v nahrávce, zveřejněné v neděli, přechází po úvodním anglickém pozdravu do španělštiny.

"Drazí bratři, rozdělení je ranou v těle Kristovy církve. Nechceme, aby v něm tato rána zůstávala. Rozkol je dílem otce lži, otce nesvornosti, který stále usiluje o neshodu mezi bratry. Dnes budeme – já v Římě a vy u vás – prosit, aby Otec poslal Ježíšova Ducha, Ducha svatého, aby nám udělil milost žít v jednotě, aby svět uvěřil. Přichází mi ještě na mysl něco, co vypadá jako nesmysl nebo snad hereze. Ale je tu kdosi, kdo ví, že navzdory rozdílům jsme jedno. Je to ten, kdo nás pronásleduje."

Spojuje nás „ekumenismus krve“, pokračoval papež František, „a to nás má podnítit k ještě užšímu sblížení a sbratření, společnému hovoru a modlitbě, neustálému zkracování vzdáleností.“

"Jsem přesvědčen, že naši vzájemnou jednotu nestvoří teologové. Teologie nám jako věda pomáhá, ale pokud bychom měli čekat, až teologové dospějí k souhlasu, dosáhli bychom jednoty až po dni posledního soudu. Jednotu tvoří Duch svatý, teologové mu sice pomáhají, ale pomáhá také dobrá vůle nás všech, kteří putujeme po cestě a se srdcem otevřeným svatému Duchu."

Připojuji se k vaší modlitbě jako jeden další hlas, ve vši pokoře a jistotě, že máme jediného Pána, Ježíše.

"Drazí bratři, posílám vám velký pozdrav a objetí. Modlím se za vás a spolu s vámi. A prosím, abyste se za mne modlili. Potřebuji to, abych byl věrný tomu, co Pán chce od mého úřadu."

Kázání z Domu sv. Marty

25.5.2015

Papež: Přilnutí k majetku okrádá o naději

Vatikán. S bohatstvím je třeba jednat tak, aby sloužilo obecnému dobru. Egoistické zacházení s majetkem způsobuje smutek, odebírá naději a vede ke korupci nejrůznějšího druhu, velké i malé – konstatoval papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

„Nadšení pro Krista se může v několika okamžicích změnit ve smutek a uzavření do sebe“, komentoval papež František Ježíšova slova z dnešního evangelia (Mk 10,17-27) o velbloudovi, který snadněji projde uchem jehly nežli boháč vejde do nebeského království. Bohatý mladík potká Ježíše, ptá se Jej, „co má dělat, aby měl věčný život“, a ujišťuje Jej, že vždycky zachovával přikázání. Zesmutní však, jakmile mu Mistr odpoví, že mu schází jen „jediné“, totiž aby všechno prodal a rozdal chudým. „Radost a naděje tohoto mladíka se rázem vytratila. Nechtěl se totiž zříci bohatství,“ dodal papež.

„Přilnutí k bohatství je počátkem každého druhu korupce, všude. Zkaženosti osobní, firemní, obchodní, když se např. kupujícímu nedává plná váha, ale také korupce v politice, ve školství.. Proč? Protože ti, co přilnuli ke svojí moci, ke svému bohatství, si myslí, že jsou v ráji. Jsou uzavření, nemají horizont, nemají naději a nakonec budou muset všechno opustit.“

„Vlastnění majetku skrývá určité tajemství,“ poznamenal papež. „Bohatství má schopnost svádět, klamat a vytvářet dojem, že jsme v pozemském ráji. Avšak tento pozemský ráj - pokračoval Petřův nástupce - je místem, jemuž chybí horizont. Podobně jako čtvrť - zavzpomínal papež - kterou jsem navštívil v sedmdesátých letech. Bydleli v ní zámožní lidé, kteří si ji museli ohradit zdí, aby se chránili před zloději.“

„Žít bez horizontu je sterilní, žít bez naděje je smutné. Přilnutí k bohatství v nás vyvolává smutek a způsobuje sterilitu. Mluvím o přilnutí, nikoli o spravování majetku, protože bohatství je k obecnému dobru, je pro všechny. A pokud jej Pán někomu dá, pak proto, aby jej užíval k prospěchu všech, nikoli jen pro sebe, nikoli proto, aby jej zamknul do svého srdce, které se tak zkaží a zesmutní.“

„Bohatství bez velkodušnosti,“ řekl dále papež František, „v nás budí zdání, že jsme mocní jako Bůh. A nakonec nás připraví o to nejlepší, o naději. Avšak Ježíš - uzavíral papež - nám v evangeliu ukazuje, jak správně žít v hojnosti.“

„První blahoslavenství - »Blahoslavení chudí v duchu« - vybízí, abychom se zbavili tohoto přilnutí a zacházeli s bohatstvím, které nám Pan dal, tak aby bylo k obecnému dobru. Jediným způsobem je otevřít ruku, otevřít srdce, otevřít horizont. Jestliže však máš rukou zavřenou, máš zavřené srdce - jako onen boháč, který pořádal hostiny a honosně se šatil - postrádáš horizonty, nevidíš druhé, kteří jsou v nouzi a skončíš jako on, daleko od Boha.“

Kázání z Domu sv. Marty

26.5.2015

Papež: Nelze mít nebe i zemi

Vatikán. Je nepěkný pohled na křesťana, který chce Ježíše i zesvětštění - upozornil papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Svatý otec zdůraznil, že křesťan je v životě nucen přijímat radikální rozhodnutí. Neexistuje křesťanství napolovic, nelze mít nebe i zemi.

V dnešním evangeliu (Mk 10, 28-31) se Petr ptá Ježíše, co dostanou učedníci, kteří Jej následují. Otázka padla těsně po odchodu bohatého mládence, kterému bylo zatěžko splnit Ježíšovu radu, aby prodal vše, co má, a rozdal chudým. Odtud začal papež František svoji homilii a nejprve podotknul, že Ježíšova odpověď míří jiným směrem než očekávali učedníci: „Nemluví totiž o bohatství. Slibuje věčný život, avšak spolu s pronásledováním, s křížem“ - řekl.

„Pokud tedy křesťan lpí na majetku, nepůsobí dobrým dojmem, ale jako křesťan, který chce mít obojí: nebe i zemi. A prubířským kamenem je právě to, co říká Ježíš, tedy kříž a pronásledování. To znamená zapřít sebe sama a denně nést kříž.. Učedníci měli toto pokušení. Následovat Ježíše ano, ale co za to potom bude? Vzpomeňme na maminku Jakuba a Jana, která žádala Ježíše o místo pro svoje syny: »Z něho mi udělej premiéra a z něho ministra financí«. Za následováním Ježíše viděla světský cíl.“

Potom však bylo srdce učedníků očišťováno - pokračoval papež - a o Letnicích pochopili všechno. „Nezištnost v následování Ježíše - řekl - je odpověď na nezištnost lásky a spásy, kterou nám dává Ježíš. Následovat Ježíše i tento svět s majetkem i chudobou, to je polovičaté křesťanství, které usiluje o hmotný zisk. Je to duch zesvětštění.“

Takový křesťan - řekl dále papež s odkazem na proroka Eliáše - „kulhá na obě nohy“, protože „neví, co chce“. Abychom to pochopili, „Ježíš nám říká, že »mnozí první budou poslední a poslední prvními« (Mk 10,31), a tedy že „ten, kdo věří anebo je největší, musí se stát služebníkem, tím nejmenším.“

„Následovat Ježíše není z lidského hlediska dobrý obchod. Znamená službu. Jednal tak On a pokud ti Pán dá možnost být prvním, musíš se zachovat jako poslední, tedy sloužit. Pokud ti Pán dá možnost mít majetek, musíš jednat jako služebník druhých. Existují tři věci, tři stupně, které nás vzdalují od Ježíše: bohatství, marnivá světská čest a pýcha. Proto je bohatství tak riskantní, protože vede k samolibosti a myslíš si, že jsi důležitý. A když si myslíš, že jsi důležitý, stoupá ti do hlavy a zbloudíš.“

Cesta, kterou ukazuje Pán – pokračoval papež – je cestou sebezapření. »Kdo je mezi vám první, ať je služebníkem všech« - tak to činil Ježíš. A tato práce, kterou měl Ježíš s učedníky, Jej stála hodně času, protože nechápali. Proto – dodal František – Jej musíme také žádat, aby nás učil této cestě, tomuto vědění služby, vědě pokory. Je to věda být posledními, abychom sloužili bratřím a sestrám církve.“

„Je nepěkné vidět křesťana, ať už laika, zasvěcenou osobu, kněze či biskupa, jak usiluje o obojí: následovat Ježíše a hromadit majetek, jít za Ježíšem a být z tohoto světa. To je antisvědectví, které oddaluje lidi od Ježíše. – Nyní pokračujeme ve slavení eucharistie. Přemýšlejme o Petrově otázce »Opustili jsme všechno, jak nás odměníš?« a myslíme na Ježíšovu odpověď: Odměnou, kterou nám dá, je připodobnění Jemu. To bude mzda. Velká odměna, totiž podobat se Ježíši!“

Generální audience

27.5.2015

Rodina: Zasnoubení

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes bych chtěl pokračovat v cyklu katechezí rodině a mluvit o *zasnoubení*. Zásnuby, jak lze slyšet v tomto slovu, mají co do činění s důvěrou, důvěrnou známostí, ujištěním. Je to důvěrné obeznámení se s povoláním, které dává Bůh, protože manželství je především objev Božího povolání. Je zajisté krásné, že mladí lidé se dnes mohou brát na základě vzájemné lásky. Avšak právě svoboda tohoto svazku vyžaduje svědomitou harmonii rozhodnutí, nikoli pouhou shodu přitažlivosti či citů trvajících chvíli či určitou dobu; žádá si cestu.

Jinými slovy, doba zasnub je čas, ve kterém je pár povolán ke krásnému dílu lásky, účastnému a sdílenému úsilí, které je hluboké. Postupně se navzájem objevují: muž se „učí“ ženě, osvojuje si tuto ženu, svoji snoubenku; a žena se „učí“ muži, osvojuje si tohoto muže, svého snoubence. Nepodceňujme důležitost tohoto osvojování: je to krásné úsilí a sama láska jej vyžaduje, protože nejde jenom o lehkomyšlné štěstí, citové unešení... Bible podává celé stvoření jako krásné dílo Boží lásky: „Bůh viděl všechno, co udělal – říká kniha Geneze – a hle, bylo to velmi dobré“ (Gn 1,31). Teprve na konci Bůh „přestal s veškerou prací“. Z tohoto obrazu chápeme, že Boží láska, která dává vzniknout světu, nebyla improvizovaným rozhodnutím. Nikoli! Byla to podivuhodná práce. Boží láska stvořila konkrétní podmínky neodvolatelné, pevné a trvalé smlouvy.

Smlouva lásky mezi mužem a ženou, smlouva na život se neuzavírá *improvizovaně*, ze dne na den. Neexistuje manželství narychlo, na lásce je třeba pracovat, je třeba spolu chodit. Smlouva lásky mezi mužem a ženou se učí a tříbí. Dovolím si říci, že tato smlouva je řemeslným dílem. Učinit ze dvou životů jediný je také skoro zázrak, zázrak svobody a srdce ve víře. Možná bychom v tomto bodě měli vyvinout větší úsilí, protože naše „citové souřadnice“ jsou poněkud popletené. Kdo chce mít všechno hned, při první těžkosti (nebo příležitosti) všechno hned vzdává. Důvěra a věrnost sebedarování nemá šanci, pokud převáží návyk konzumovat lásku jako nějaký potravinový doplněk psycho-fyzického blahobytu. To není láska! Zasnoubení je koncentrovaná vůle společně opatrovat něco, co nikdy nebude možné koupit či prodat, zradit či opustit, jakkoliv by nabídka mohla být atraktivní.

Také Bůh mluví o smlouvě se svým lidem v kategorii zasnub. V knize proroka Jeremiáše promlouvá k lidu, který se od Boha vzdálil, a připomíná mu, že byl snoubenkou Hospodina: „Vzpomínám na oddanost tvého mládí, na lásku tvého zasnoubení“ (Jer2,2). To Bůh se zasnoubil a učinil pak slib, který jsme slyšeli ve čtení z proroka Ozeáše na začátku audience: „Zasnoubím se s tebou navěky, zasnoubím se s tebou spravedlností a právem, milosrdenstvím a slitováním. Zasnoubím se s tebou věrností, a tak poznáš Hospodina“ (Oz 2,21-22). Pán se vydává se svým lidem na dlouhou cestu zasnub. Nakonec uzavírá Bůh se svým lidem sňatek v Ježíši Kristu, bere církev za nevěstu. Boží lid je Ježíšova nevěsta. Jak dlouhá cesta! – Vy Italové máte mistrovské literární dílo o zasnubách (Manzonihovo Snoubence). Je zapotřebí, aby je mládež četla a znala. Je to mistrovské dílo. Vypráví příběh snoubenců, kteří zakusili mnohá utrpení, prošli spoustou těžkostí, aby nakonec uzavřeli manželství. Neodsunujte stranou toto mistrovské dílo o zasnubách, které nabízí italská literatura právě vám. Přečtěte si jej a nahlédnete krásu zasnoubení, utrpení, ale také věrnost snoubenců.

Církev ve svojí moudrosti střeží *rozdíl mezi snoubenci a manžely*. Není to totéž právě vzhledem k delikátnosti a hloubce tohoto ověřování. Buďme pozorní a nepohrdejme lehkomyšlně tímto moudrým učením, které se živí také zkušeností šťastně prožitého manželství. Mocné tělesné symboly jsou držitelé klíčů duše. Nemůžeme s tělesnými svazky nakládat lehkomyšlně, aniž bychom otevřely dlouhotrvající ránu v duchu (1 Kor 6,15-20).

Jistě, dnešní kultura a společnost se staly poněkud lhostejnými k delikátnosti a serióznosti tohoto přechodného období. A na druhé straně nelze říci, že by byly štědré vůči mladým lidem, kteří mají vážný zájem založit rodinu a přivést na svět děti! Naopak, často jim kladou tisíce mentální i praktické překážky. Zásnuby jsou životní etapou, která musí uzrát jako ovoce. Je to cesta, na níž uzrává láska a stává se manželstvím.

Předmanželské kurzy jsou zvláštním výrazem této přípravy. A vidíme, že mnohé páry přicházejí na tyto kurzy možná trochu nedobrovolně. V duchu si říkají: »Kněží nám budou dělat kurz? Proč? My víme své!«, jdou neradi, ale potom jsou spokojeni a děkují, protože tam skutečně našli příležitost – často jedinou – k reflexi nad svojí zkušeností z pohledu nikoli banálního. Ano, mnohé páry jsou spolu dlouhý čas, možná i důvěrně nebo spolu žijí, ale neznají se doopravdy. Vypadá to divně, ale zkušenost ukazuje, že tomu tak je. Proto je třeba přehodnotit zásnuby, které jsou časem vzájemného poznání a sdílení jediného plánu. Příprava na manželství musí být pojata z této perspektivy také s využitím jednoduchého, ale intenzivního svědectví křesťanských manželů. A také zde se zaměřením k tomu, co je podstatné: Bible společně a svědomitě objevená, modlitba ve své liturgické, ale i „domácí“ dimenzi žitá v rodině, svátosti, svátostný život, zpověď a svaté přijímání, kterým Pán přichází přebývat ve snoubencích a vzájemně je připravuje, aby se přijali opravdu s Kristovou milostí; a bratrství s chudými a potřebnými, kteří nás pobízejí ke střídmosti a sdílení. Snoubenci, kteří se touto cestou vydají, společně rostou, a toto všechno je připravuje k uzavření manželství způsobem jiným, nikoli světským, ale křesťanským!

Pomysleme na Boží slovo, které jsme slyšeli a ve kterém Bůh mluví k svému lidu jako snoubenec ke snoubence: „Zasnoubím se s tebou navěky, zasnoubím se s tebou spravedlností a právem, milosrdenstvím a slitováním. Zasnoubím se s tebou věrností, a tak poznáš Hospodina“ (Oz 2,21-22). Každý snoubenecký pár ať o tom přemýšlí a vzájemně si říkají: „Budeš mojí nevěstou, budeš mým ženichem“. Čekejte na tu chvíli. Je to proces, který postupuje vpřed pomalu, ale je to proces zrání. Jednotlivé jeho etapy nemusí hořet. Zrání je takové, jde krok za krokem.

Čas zásnub se opravdu může stát dobou iniciace. K čemu? K úžasu nad duchovními dary, jimiž Pán skrze církev obohacuje horizont nové rodiny ochotné žít v Jeho požehnání.

Nyní se pomodleme k Svaté Rodině Nazaretské: Ježíši, Josefovi a Marii. Modleme se, aby rodina šla touto cestou příprav, modleme se za snoubence. Prosme všichni společně Matku Boží modlitbou Zdravas Maria za všechny snoubence, aby chápali krásu této cesty k manželství. A všem snoubencům, kteří jsou na náměšti: požehnaný snubní čas!

Kázání z Domu sv. Marty

28.5.2015

Křesťané chovající se sobecky, svěťácky a pedantsky oddalují lidi od Krista

Vatikán. Jsou křesťané, kteří od Ježíše lidi oddalují. Jedni proto, že myslí pouze na svůj vztah k Bohu, a druzí proto, že jsou prospěcháři, světáci nebo pedanti. A jsou křesťané, kteří opravdu slyší volání těch, kdo potřebují Pána – tak lze shrnout homilii papeže Františka při dnešní ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Papež komentoval dnešní evangelium (Mk 10,46-52) o slepci Bartimaiovi, který volal na Ježíše, aby ho uzdravil, ale učedníci ho okřikovali, aby mlčel. František vypočítal tři skupiny křesťanů. První jsou „ti, kteří se zaobírají pouze svým vztahem k Ježíši, vztahem sobeckým a uzavřeným“.

„Tato skupina také dnes neslyší volání mnohých lidí, kteří se dožadují Ježíše. Jsou lhostejní, neslyší, myslí si, že život je pouze v jejich skupince, jsou spokojeni a hlouští k volání mnoha lidí, kteří hledají spásu, stojí o

Ježíšovu pomoc i o církev. Takoví křesťané jsou egoističtí, žijí pro sebe. Nedovedou naslouchat Ježíšově hlasu."

Potom jsou takoví, kteří toto volání o pomoc slyší – pokračoval papež – ale chtějí jej umlčet. Jako učedníci, kteří odháněli děti, „aby neobtěžovali Mistra, protože Mistr byl jejich, byl pro ně a ne pro všechny. Takoví vzdalují od Ježíše ty, kdo se dožadují víry a prosí o spásu.“ Mezi nimi jsou „prospěcháři, kteří jsou blízko Ježíše“, jsou v chrámu, „vypadají religiózně“, ale „Ježíš je vyhnal pryč, protože kšeftovali v Božím domě. Takoví nechtějí slyšet volání o pomoc, raději se věnují svým kšeftům a používají k tomu Boží lid, církev.“ Tito prospěcháři vzdalují lidi od Ježíše a „nevzdávají o Něm svědectví“.

„Jsou to křesťané podle jména, křesťané ze salónů a recepcí. Jejich vnitřní život však není křesťanský, ale světácký. Kdo si říká křesťan a žije jako světák, odrazuje ty, kdo volají o pomoc k Ježíši. Potom jsou tu pedanti, kterým Ježíš vytýká, že kladou na bedra lidí těžká břemena. Ježíš jim věnuje celou 23. kapitolu Matoušova evangelia. Říká jim pokrytci. Vykořisťují lidi a místo toho, aby odpověděli na jejich volání po spáse, odhánějí je.“

A nakonec je třetí skupina křesťanů, takových, kteří lidi k Ježíši přibližují – pokračoval papež.

„To je skupina křesťanů, kteří jsou důslední v tom, co věří a v tom, co žijí. Takoví pomáhají přiblížit se k Ježíši těm, kdo volají po spáse, prosí o milost a o duchovní zdraví pro svoji duši.“

„Udělá nám dobře, budeme-li zpytovat svoje svědomí – uzavíral papež – abychom pochopili, zda jsme křesťany, kteří lid od Ježíše vzdalují anebo k Němu přibližují, protože slyší volání těch, kteří prosí o pomoc ke své spáse.“

Kázání z Domu sv. Marty

29.5.2015

Opravdová víra dělá zázraky a nekšeftuje

Vatikán. Autentická víra, která je otevřena druhým a odpouští, koná zázraky. Bůh nám pomáhej, abychom neupadli do egoistické a prospěchářské religiozity – řekl papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Dnešní evangelium (Mk 11,11-25) znázorňuje „tři způsoby života“ v obrazech neplodného fíkovníku, kšeftařů v chrámě a věřícího člověka. „Fíkovník – řekl papež František – představuje neplodnost, tedy sterilní život neschopný něco dát; život, který nenese plody a není schopen konat dobro.“

„Žije pro sebe; je klidný, sobecký a nechce problémy. Ježíš proklel fíkovník, protože byl neplodný, protože nebyl sebou, nenesl plody. Představuje člověka, který nic nedělá a nepomáhá, žije vždycky sám pro sebe, aby mu nic nescházelo. Z takových jsou nakonec neurotici, ze všech! Ježíš odsuzuje duchovní neplodnost, duchovní sobectví, které si říká: »Žiju pro sebe, aby mi nic nechybělo, ostatní ať se starají o sebe.«“

Další způsob života – uvedl dále papež – je ten, který vedou „kořistníci a kšeftaři v chrámu. Vykořisťují i posvátný Boží prostor ke svým obchodům: směňují peníze, prodávají zvířata k obětem a mají mezi sebou i jakési odbory na svou obranu. To nebylo chrámovými kněžími pouze tolerováno, nýbrž povoleno. Takoví dělají z náboženství kšeft. Bible – připomíná papež – podává příběh synů jednoho kněze vymáhajících od lidí dary. Vydělávali hodně, i od chudých. A Ježíš nešetřil slovy: »Můj dům je domem modlitby pro všechny národy, ale vy jste z něho udělali lupičské doupě!« (Mk 11,17).“

„Lidé, kteří tam putovali, aby prosili o Pánovo požehnání a přinesli oběť, tito lidé tam byli vykořisťováni! Kněží tam neučili modlitbě, nedávali katecheze... Bylo to lupičské doupě. Zaplatte, vstupte... Konali obřady, prázdně a bez zbožnosti. Nevím, jestli nám neprospěje přemýšlet o tom, zda k něčemu takovému nedochází někde u nás? Nevím. To je využívání Božích věcí k vlastnímu prospěchu.“

Třetí životní způsob – pokračoval papež - je „život víry“, jak jej doporučuje Ježíš: „Mějte víru v Boha... Kdo řekne této hoře: »Zdvihni se a vrhni do moře!« a nebude ve svém srdci pochybovat, ale věřit, že se stane, co říká, bude to mít. Věřte, že všechno, oč v modlitbě prosíte, jste už dostali, a budete to mít“ (Mk 11,22-24). Stane se právě to, oč vírou prosíme.“

„To je životní styl víry. Občas se někdo zeptá: »Otče, co mám v této věci dělat?« - Prosit Pána, aby ti pomáhal konat dobro, ale prosit s vírou. Je pouze jediná podmínka: »Kdykoli se postavíte k modlitbě, odpouštějte, máte-li co proti komu« (Mk 11,25a). To je jediná podmínka, »aby i vám odpustil váš nebeský

Otec vaše poklesky« (Mk 11,25b). Takový je třetí životní styl: víra. Víra pomáhající druhým přiblížit se Bohu. Tato víra koná zázraky."

A papež František svoje kázání uzavřel slovy: „Prosme dnes Pána, aby nás naučil tomuto stylu, životu víry, a pomáhal každému z nás – církvi - abychom nikdy neupadli do neplodnosti a prospěchářství."

29.5.2015

Petrův nástupce o katechezi jako setkání se živým Kristem

Vatikán. Papež František dnes přijal účastníky plenárního zasedání Papežské rady pro novou evangelizaci, kteří se v těchto dnech zamýšleli nad vztahem mezi katechezí a hlásáním radostné zvěsti. Petrův nástupce zmíněnou radu pověřil organizací mimořádného Jubilea milosrdenství. Jak prohlásil v úvodu své promluvy, církev je povolána hlásat dar milosrdenství a předávat jej ve svém evangelizačním díle.

"Poslání je stále stejné, avšak jazyk, jakým hlásáme evangelium, vyžaduje obnovu, ke které je nutné přistoupit s pastorační moudrostí. Tato obnova je nezbytná kvůli lepšímu porozumění ze strany našich současníků a také proto, aby katolická tradice promlouvala ke dnešnímu světu a pomáhala mu otevírat se trvalé plodnosti Kristova poselství."

Lidé od církve očekávají, že půjde s nimi, bude svědčit o víře a projevovat solidaritu zejména s nejosamělejšími a vyloučenými jedinci, prohlásil papež.

"Kolik chudých lidí – a také lidí chudých vírou – čeká, až je evangelium osvobodí! Kolik mužů a žen žijících na existenciálních periferiích, které stvořila konzumní společnost, očekává naši blízkost a solidaritu! Evangelium je zvěst o lásce Boha, který nás v Ježíši Kristu volá, abychom se účastnili jeho života. Nová evangelizace tedy znamená uvědomit si milosrdnou Otcovu lásku a stávat se nástroji spásy pro své bratry."

Toto vědomí má v křesťanově životě stále růst, pokračoval papež. Zde se otevírá prostor pro katechezi, v jehož rámci křesťan dozrává, protože zakouší Boží milosrdenství – nikoli jako abstraktní ideu, nýbrž jako konkrétní vědomí síly, která přichází shůry, od Ducha svatého.

"Otázka „Jak vychováváme k víře?“ proto není řečnická, nýbrž zcela zásadní. Odpověď na ni vyžaduje odvahu, kreativitu a rozhodnutí vydat se dosud neprobádanými cestami. Katecheze jako součást evangelizačního procesu musí vyjít za pouhou školní sféru, a vychovávat věřící již od dětského věku k setkání s živým Kristem, který působí ve své církvi. Setkání s Pánem vyvolává touhu lépe Jež poznat, následovat ho, stát se jeho učedníky".

Nová evangelizace a katechezi se tudíž mají soustředit na tento zásadní bod: jak potkat Krista, jaké místo je nejvhodnější k tomu, abychom jej našli a následovali, zakončil papež František svou promluvu.